

NATIONALPARKEN

Knud Sørensens digt ved indvielsen af Nationalpark Thy

Engang
var den stivnede klit en byge af sandskorn
der fyldte blæsten op
engang
var ethvert af de træer
der i dag
gør landskabet loddent
kun en drøm om et frø
engang
var hjælmen kun spinkle strå
som syntes fortabt
i det ørkenlignende engang
syntes den opgave umulig:
At drage grænsen mellem natur og kultur
at forene
menneskets natur
med naturens menneske
i en fælles drøm om mangfoldighed.

Der er byggen der bøjer nakken
og danner en langsom bølge
hen over marken ved klittens fod
der er revlingens millioner af sorte kloder
der er gederams med de ukuelige blomster
der er det grønne græs
der giver rumlen i køernes maver
og så er der
det mest danske som tænkes kan:
Lærken
der synger i det saltduftende
himmelrum over klitheden.
Men se så også:
En mangfoldighed af søer
der blå
spejler den evighed
ingen kan gribe med hænderne.

Går stille
gennem det landskab som århundreder formede
går seende
går lyttende
medbringende den lugtesans
som her
er sat i frihed.
Og en trane
letter et sted bagude
og en svartbag jamrer
gennem flere horisonter
og så mærker jeg på kinden den blæst
som her
var skaberen
og skaberen kryber ind i mit øre
hvisker:
Jeg kræver kun ydmyghed.